

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Pr) Vitt
So.

JULBRASA

FÖR HELA VINTERN

författad af Martyren Almgren.

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET.
LUND.

Pris 15 öre.

Eftertryck förbjudes.

JULY 21 1893
THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

NEW YORK
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

1893

1893

FÖRORD.

Undertecknad tar sig ett arbete före som icke är någon vanlig julbrasa, utan en brasa som jag vill skall imponera. Den mänsklighet som i själfva hjärtat är lidande för de arma som icke har en julbrasa att värma sig med när det säges att barnets vän föddes till jorden hvilket icke kan bevisas, om det är vid julen, de kallar eller vid någon annan årstid. Men likaväl firas vid julen som en sermoni, att fira fridsfursten borde i ordets rätta bemärkelse firas för hvarje dag såhvida man skall vara ett med honom när man i detta fria Sverige kallas för kristen. Detta förord vill jag skrifva som en förberedelse till denna högtid och påpeka, att en och hvar som bär det kristliga namnet, om icke eljest, så åtminstone då, blir en barmhärtig samarit, och gifver de blödande så mycket, att de slippa att svälta, frysa och fara illa. Ehuru väl, detta icke skulle behövas någon gång, om systemet och dess förriiddare, icke lefde för sig sjelfva och dess anhängare, hvilka äro legio. Jag menar just, att dessa icke hafva läst detta sköna bibelord, som barnens vän en gång uttalade när han gick här på jorden nämligen: «Allt hvad i viljen menniskorna skola göra eder det gören i ock dem». Detta är lagen och profeterna som kan läsas i Math: 7: 13. Dessa verser är ett ord som är fullkomlig sanning. Visserligen, fins det många som själfva, genom dryckenskap, äro orsak till sin fattigdom, men, så fins det många af de s. k. bättre bemedlade, som lägger sten på bördan, och kanhända, många gånger också orättfärdigt, hvilket alls icke hör till Kristi efterföljd. Må hvar och en följa Kristus det är min lösen, och icke såsom nu är fallet predika Kristus för att slå reklam på ett namn som de icke vidare vilja följa. Det är mitt förord.

Stockholm den 7 December 1897

Författaren.

Mina läsare! Ni får ju icke i lekamligt hänseende, värma eder af denna brasa, men jag hoppas, att ni skola få det i andeligt hänseende, så många, som icke äro andeligen blinda för det rätta och sanna. Som vi alla veta, instundar det en högtid, som alla i den siviliserade verlden fira, nemligen den högtid, som heter: Jul.

Till denna högtid, vilja alla hafva litet af hvarje, om de äro aldrig så fattiga. En del till och med svälta sig, blott för att få kontanter, att köpa för till denna högtid. En del gå till och med trasiga, och lappade, blott för att få sig ett par Byxor, eller något annat plagg, för att få vara snygga, såsom det heter, till denna högtid.

För till denna högtid, såvida de kunna, vilja de lysa hvar och en på sitt vis, fast det intet vidare andligt har med sig, än andeligt högmod, åtminstone till denna högtid. Jag kan så när säga att med några få undantag. Jag tar nu i räkningen, den fattiga klassen, i första rummet, som ju har en knapp lön, och kanhända stugan full med barn. Dessa hafva ju inget vidare kapital än de få af sina arbetsgifvare, och lönen är kanhända ganska klen, så att de måste draga till svångremmen, som det heter, och då blir det icke några fina kläder, åt hvarken arbetaren, eller barnen som denna fattiga familj har. Och icke åt hustrun håller, som inför prästen, har lofvadt att älska sin man i nöd och lust.

Lusten kan ju vara bra, så länge denna fattiga familj, först kommer tillsammans, när de äro unga. Men när de blifva äldre, och få några barn, då kommer nöden; och då i förtviflan tar mannen sig till att supa. Och det kanhända många gånger, genom hustruns fel, som grälar på mannen för att han icke kan tillfredställa hennes penningbegär, så de kunna lefva så flott som hon hade strax de blefvo gifta. Det ena barnet efter det andra, kommer att ropa efter bröd, kött, eller hvad det har på läppen, och mödrar, som har varit nog svaga att skämma bort barnen fordom, när nöden icke grinade så hiskligt, hon blir då rörd af barnets fordna tillfredsställande. Hon blir uttråkad, mannen kommer så ifrån sitt arbete, där han knogat hela dagen, bemötes med sura miner, vid sitt inträdande genom dörren, han blir misslynt, han vet, att han gjort så godt han kan, och kan icke skaffa mera.

Såvida han icke skall bryta mot den borgerliga lagen, och bli en förbrytare, en eländig tjuf. Han blir upprörd af hustruns sura miner, han vet att han älskar hustrun och barn, och kan icke skaffa mera, än principalen har anslagit åt honom. Hvarför då bli så illa bemött af en hustru som lofvadt, att älska honom i nöd och lust, då hans bättre karaktär sviker honom. Han låter söfva sitt samvete, han tar af Smittens droppar till försoffningsmedel, och på det viset, blir han döf för hustruns förebråelser, och då blir det än uslare dag för dag. Med när både hustru och man, tager sig till att suppa tillsammans, då blir huset ett jordiskt helvete, der svordomar äro dagens lösen. Hafva de då en hop barn, bör hvar och en förstå, hur ett dylikt hus skall se ut, och huru barnen skola bli, det bör knappt ens skrivas om. «Äpplet faller icke långt ifrån trädet», säger ett orspråk, och detta är sant i de flesta fall. Huset blir söndrat, ingen i hela familjen har något särskildt mål, och skulle någon bli ordentlig i familjen, så heter det att den blifvit tokig. Tacka för det! när icke alla kunna följa den fordna pipan, så är det icke rätt. Detta bör hvar ock en förstå, som icke är aldeles död för det rätta. Majoriteten måste råda, om ock hela majoriteten är galen, och är det förespråkare, i de så kallade lärda kretsarna, som har tutat något i dessa blinda familjeskarors öron, att de gå på rätt väg, då var icke värdt att öppna munnen för dessa andeligen blinda. Utan som den och den lärde har sagt, tages för kontant och följer den i grafven fast både bibeln och sanna tänkare säga dem raka motsatsen. Hvad blir då af barnen i de flesta fall? Jo tiggare, kramhandlare, och det skulle nog bli tjufvar af de flesta, om icke denna lag har lagt sin arm på dem, men fängelse äro de rädda för dessa barn. Handlande blir de allihopa, har jag så när sagt

Du härliga näringsfrihet; hvad du har skaffat många dagdrifvare. Observera! Jag skrifer icke detta, för att barn och för, äldrar skola mista sitt lefvebröd; för att så länge som det är såsom nu, bör icke brödet frantagas föräldrar och barn i fattigklassen. Men om en och hvar, ville såsom Zackeus, gifva hälften af sina egodelar, och om de bedragit någon, gifva fyradubbelt igen, då är jag säker på, att detta samhällssystem, skulle kunna omdanas i ett nu. Och då skulle bestämdt fridfursten kunna gästa hvarje hus till denna Jul, såsom Jesus sade till Zackeus, hvilket kan läsas i Lukas Evangelium 19 kapitlet till och med 11 vers.

Nu vill jag gifva de fattiga det omdömmet, att i nöden som de dels själfva, och det oförskylt kommit uti, det fins ändock en

liten gnista af kärlek och medömkan, för sina lidande syskon. Och många gånger, kunna de dela en kaka midt itu, och när Jul instundar än mera. Detta är en inspiration, som är som ett arf, och en del spar, och kanske suger sin mage för att spara till denna högtid. Om de aldrig haft kalas så ska de då ha det till Julen; om det nu icke blir så storartadt, som en minister har det till ett kungajubel, så blir det efter fattigmans vis ändå, så det reder sig.

Barnen som kanhända icke äro så sparsamma utaf sig tar då impulser af föräldrarna, och långt före Jul gömmas slantar i sparbössor som de köpt eller fått för att spräcka den på julaftonen eller någon dag före, för att då fästa öfver jul och äfven köpa sig något nyttigt för dessa sparpengar. Äfven föräldrar göra det-samma och på verkstäder och fabriker samlar de för att ha till högtiden. De tror, att Jesus var en sparsamhetsvän, hvilket han äfven var, fast han icke sparade sitt lif, när då tidens bödjar korsfäste honom.

Men de likna, vid detta tillfälle, den hederliga monarken Bondekunge de kallade, nämligen: Carl den elfte. Må alla sanna likna honom i viss mening, men må ni icke likna honom, när det var frågan om att öppna börsen åt odågor, hvilket en Carl den elfte inte gjorde, utan var rättvis. Men hvilken ni egentligen bör likna, så är det Zackeus, som jag skrifvet om förut i boken.

Men för en ny påminnelse så läses det i Lukas 19: kapitlet till versen 11; Zackeus var en man, som var ganska ifrig, att få se Jesus. När han var så ifrig, så att han steg upp i ett träd för att få se honom, då bör ni förstå, att han var ganska hungrig, blott för att få se människosonen. Han var troligen värre, än landtmännen, som rest långa vägar detta år, för att tillfredställa fåfången, och se detta kungajubel, som nu gått af stapeln, och gått upp i rök. Må ni, mina läsare, bli lika ifriga som Zackeus och öppna edra börsar, och gifva de fattiga till Jul. Och icke allenast till Jul, utan hela året om, emedan de behöfva mat och kläder, samt en brasa, hela året om. Dessa ord jag nu riktat till eder, äro nu för de fattigaste, som svälta sig, för att få ett ordentligt mål mat till julen. Men detta skaffar sig nog största delen, som har mål i mun, samt intiligens.

Men många som icke äro påfluxna, kanhända sitta i kojan och svälta, och icke har mod, att hvarken tigga eller höra efter hjälp, utan får långsamt svälta ihjäl. Till dessas fördel, ber ja att i första hand, någon bamhertig samarit, gästar deras hem

och undanrödjer nöden som grinar emot dem, Jag vill derfor icke skjuta någon åt sidan, som har mål i mun när nöden grinar, utan ber att hvar och en, hörer efter om hjälp behöfs, hvilket kanske tarvas, aldrahålst der en hop barn finnas. Och utom det, så kan ingen enskild man eller qvinna svälta, när den saknar arbete, för ett är säkert, att ingen kan lefva på hullet. De behöfva både mat kläder och värme således en brasa hela vintern så att man bör icke tro att en julbrasa är nog Och åkare-brasor, tycks det att ingen skulle behöfva taga här i Sverige, så länge som det fins så godt om kol, och tillika sådana stora skogar i Norrland, som Baggböllare icke hunnit lurendreja sig till ännu.

Nog af, det finns mer än många af det fattigaste släktet, här och där i städerna, dock alldramäst här i Stockholm, där nöden är nästan värst inom hela Sverige.

Men det är icke allenast till Sverige, som jag riktar dessa ord, utan till hela jorden der det fins lefvande menniskor.

Nu vill jag skrifva litet om medelklassen, det vill säga om dem, som icke äro alldeles utan medel, som icke behöfva gå och köpa ett halft hektogram i taget och en kaka bröd.

Till eder, vill jag nu säga, att ni äro det lyckligaste folk på jorden, i ekonomiskt hänseende. För det första, behöfver ni icke vara oroliga, att någon kommer och tager bort edra kassakistor, utan ni kunna sofva lugt, åtminstone för den saken. Men har ni gripits af girighetsandan och blifvit högfärdiga då äro ni beklagansvärda och i allmänhet så är fallet sådant bland medelklassen. Ett vet jag att om någon ur denna klass råkat att få något kapital och blifver som man säger uppkomling då blir han tio gånger värre än en millionär. Han har fått guldfebern, och finner sig ingen ro för pengars skull, och i de flesta fall, så aflöna de dåligt sina tjenare som de hafva om händer. Får du ögat på detta tillstånd, som är, så vänd om.

Besynnerligt är det att folket äro så delade och skiljda i tre läger fastän att alla äro lika inför Gud. Om alla äro skapade efter Guds afbild, borde egentligen alla vara bröder och systrar Men så länge söndring är i menniskosläktet, kan ingen jämlikhet och broderskap existera, och frihet kan aldrig råda i ett människobrost, när den ena tycker sig vara för mera än den andra, och tänker: hvad är du mot jag. Visserligen, finns det folk med olika gåfvor, som äfven bibeln säger, men dessa gåfvor, missbrukas många gånger, emedan den som fått dem tycker sig vara en

rigtig kaxe, och kaxina. Dessa hafva fått högmodets ande, och tyckes vara något.

Men till eder, vill jag rikta dessa ord; vänd om och blifver sanningsenliga, så skall den som har hand om eder ande, gifva eder kunskap, om ni icke är några högmodiga, och sjelfviska egoister. Jag vill äfven till eder rikta dessa allvarliga ord: Hjelp till att kläda den nakna, härbergera den husville, och mätta den hungriga. Men gör icke såsom de göra i Westergötland hvilket jag sjelf har praktiserat då jag i fjol gick vägen derigenom. De stänger dörrarna för vandraren, och hade pålyst 10 kronors vite i kyrkorna, för den som husbergerar en fattig vandrare, som kanhända blifvit utan arbete, i brist på sådant i detta smutskonkurensens tidevarf.

Men likaväl stod kanske presten ock läste texten nästa söndag att de skulle husbergera den husvilla, fast han med sträng predikan förbjöd midtemot skriften söndagen förut. Såger skriften så här, Mathei 25 kapitlet 31 och följande verser, nej det gör den icke, om ni läser detta bibelkapitel. En del fariseer, går med en hoper skrifter, till fattiga familjer, men ger dem inget vidare; är då stugan full med barn, hoppas jag inte dessa skrifter kan stilla hungern, som Aposteln Jakob säger i sitt andra kapitel. Det är bara att förarga folk, som äro ledsna och uttråkade förut. De som läser detta, ber jag, uttala aldrig högt att du tycker synd om dem och icke gifver honom eller henne, hvad till deras lekamliga är af nöden. För just sådana, som tycker synd om vissa personer, och pratar, äro just de sämsta, som verkligen är synd om, medan girighetsandan har gripit dessa, och kan faktiskt icke gifva något, emedan de afundas både andra och sig sjelfva. Skall man vara en kristen, måste man arbeta för andra, och i handling bevisa på hvilken sida man står; emedan skriften säger genom Aposteln Paulus i hans Rommarebref andra kapitlet 13 vers, att: icke lagens hörare, skall dömas rättfärdiga, utan lagens görare.

Ni i medelklass, som det heter, äro dem som bör gnugga sömnen ur edra ögon, och icke som nu är fallet, endast tänka som så: har vi hvad vi behöfva har vi icke med andra att skaffa vi behöfver icke taga vara på hvarken bröder eller systrar. Men detta är din största pligt, som sann människa, och till och med när du vill kalla dig kristen. Gör du icke som jag skrifvit, är du en hedning, jag dömmar dig icke, det är nog, skriften gör det.

Du medelklass, de kallar, du är den som sitter som lärare och lärarinna, du skall undervisa barnet på rätt väg, att bli en

lyckans stjärna i samhället. På dig hvilar ett stort ansvar, lön har du äfven för det; icke för att se de fattiga barnen öfver axeln, och rycka på axlarna för dem, blott för de icke har så fint fikonalöf som de bemedlade.

Och icke håller har de fattiga barnen, några mutor att gifva, som de bemedlade.

Kom ihåg, att du skall göra räkenskap en gång, och då gäller inga pengar som mutor, emedan Gud icke nappar på något mutsystem, och icke jag håller, som fått denna kunskap som författare och representant. Observera!!

Detta skrifver icke jag för att sätta ned någon, utan blott att erindra alla, att inför Gud, äro vi lika, och får sannerligen inget med oss i grafven. Och icke håller skär jag alla öfver en kam här, utan ger hvar och en att dömma om sig själf, hvilket samvetslagen skall kunna utforska af er sjelfva, om ni är med eller mot sanningen. Om detta får ni själf dömma.

Nu vill jag skrifva något om landsortens folk, och äfven erindra eder, att har ni någon kärlek för barnens väns högtid, måste vi ovilkorligen hafva det för de fattiga på landet äfven, emedan kärleken till nästan måste vara om ni skall kunna älska Gud. För den som icke älskar sin broder, kan icke älska Gud, som kan läsas i Johannis första bref, 4 kapitlet 20 och 21 vers.

Jag är mycket praktiserad äfven på landsorten emedan jag rest landsvägar cirka 10 år och vet faktiskt att den fattiga landarbetaren icke älskas som han borde göra. För det första, lägges tunga bördor på denna slafs skuldra; som är ganska hård att bära, och ända in i grå håren, får denna träl, tråla ganska tungt.

Jag baxna när jag gick vägen i vintras där jag fick se fattigårdar där hederliga arbetare var intagna som i hela sin lifstid fått släpat åt bönder och patroner. Men genom ålderdom, blifvit obrukbara i deras tjenst, och nu i gråa håren, blifvit intagna inom dessa fästningar, man kan kalla, lik ett Grubbens gårde, där får de arbeta i sena ålderdomen och bli lejda ut åt bönder mot ett arvode af 15 öre hvilket faller inrättningen till; detta tycket jag är hänsynslöst. Betänk med dig själf; läsare, hvad dessa arma jordbruks arbetare har fått knoga i sin dar, för en så ringa lön, så det har varit nästan omöjligt för dem, att tjena knappt så mycket så de kunna existera. Egen erfarenhet talar, och den praktiska erfarenheten, talar vist det bästa lefvande språket.

Då när så har varit förhållandet, tyckes att de nu så väl som fordom, på ålderdomen kunde få vara fria menniskor, och

få vara i en fri kommunens fattigstuga, som fordom, utan nu stängas in i fattiggårdar, bland kanhända icke så exemplariska menniskor.

Wisserligen, fans det ganska bristfälliga fattighus, förr, och fins än i dag på sina ställen, där de äro kvar; men likaväl, hade gummor och gubbar friheten att gå hvar de ville, hvilket icke borde missunnas dessa trälar än såvida det fans kärlek, men där den sviker blir tyranniet infört. Deras fattigdel, den är sannernligen icke stor, för bondpatroner vet nog hvad de ger en hund i målet, och förr tar dessa arma individer detta, och får vara fria, än inspärras på en fattiggård, den ryser de för, hvilket jag praktisera i fjol, när jag gick mellan Göteborg och Stockholm.

Nu vill jag till eder, som har dessa utslitna trälar om hand rikta dessa ord:

Pauli bref till Efeserna 6 kapitlet, 5 till 10 vers.

Knappa icke in på kakan för de som plöjer er jord och gräver guld åt er, för märk väl att räkenskapsdagen randas och kan ni då bestå då äro ni lyckliga. Nu instundar julen, och som ni själf säger, äro ni kristna, åtminstone det till namnet, och skall, väl vara det, i alldenstund presten döpt er vid åtta dagars ålder, det mins väl ni, för ni hade väl tro då?

I annat fall äro Jesus ord om intet, som han säger i Marc Evangelium 16 kapitlet 16 vers. Jag ber er nu, om ni fira Jesu födelse, så blif då först öfverens med de fattiga först, i annat fall är eran gudstjenst ett hyckelspel, hvilket då icke fattas i dessa antikristiska tider, som fins så många gudar som dagar i året. Men utom detta, har du något samvete, så gif den fattiga att han slipper frysa och fara illa. Men jag menar icke nu, att du skall tillfredställa honom endast till julen, utan ock hela året om, och gif honom eller henne icke bara sura riskvistar att elda med, som ni nu gör på en del ställen. Utan gif honom äfven torr ved, så han eller hon slipper blåsa lungsot på sig, för att få eld i dessa sura bångar, som du icke på några vilkor vill hafva på din vedbacke. Jag beder dig, i Kristi namn, gif de fattiga, att de icke lider nöd. Jag vill då gifva landsorten fram för städerna, det vitsordet, att der går lugnare till, men där är äfven och den fattiga befolkningen, i allmänhet så slagen under slafoket, att de liknar mera krypande hundar för sina arbetsköpare, än menniskoskapade till Guds afbild.

Men när julen tillstundar, i allmänhet firas den mera stillsamt, än i städerna, åtminstone ännu i de större.

På landet skall nästan alla till julottan såvida icke de äro för gamla. Går man då på landsvägen, får man höra bjällerklang, och om man kommer in till bönder, under det julotten pågår, i en bondstuga är man säker på att huset är nästan rensopadt, alla äro de i julottan så när som en gammal gubbe eller gumma. Men i fönster är upplyst af ljus, öfveralt, och dito om det icke har funnits en enda droppe af Smittens droppar, under hela året, nog fins det då i hvarje koja, utan undantag, så när som där nykterister bor. Landet är dystert på vintern, så skönt det är däremot på sommaren, och dystra hjertan fins äfven där, som på alla möjliga och omöjliga vis trycker de fattiga, för de skall vara okunnig om all slags frihet, emedan de styrande vill lysa som gudar ooh befaller: hit intill skall du gå, men icke vidare.

Prest och kronfogde, är landtbefolkningens högsta gudar, och ve de trälar, som försöker sätta sig mot dem. Men en liten ljusglimt lyser nog, nu äfven där, men det är ock litet, och om det skulle finnas något ljushufvud bland landtarbetaren, försöker de nog undanskaffa honom, eller förfölja honom, då sammangadda sig prest och kronfogde, ock lejer, nu som fordom, uppviglare att tråka honom, så han måste lemna orten.

De bjuder till på alla vis, att få uppviglaren bort, som de tutar i folket att han är; och presten tar fram bibeln, och framdrar detta ställe, där det står, att man skall vara all menskelig ordning undergifven, för Herrans skull.

Men han kan icke framdraga, där det står, att man skall vara all mänsklig oordning undergifven, den som förstår något, ser att presterna bryta mot hvarje bud, och vill ändå vara utan skuld; och utom detta, bör ingen tro, att den som har så dålig Gud, så den behöfver skydd af staten, är mycket värd. En kristi kyrka, skall vara fristående, och hvarje kristen i dessa dagar, bör vara sin egen kyrka, och ha den inom sitt eget bröst, nu som fins så många olika sorters religioner, och lyda Kristus, som han säger, ifrån första vers till nionde i Mathei 6 kapitlet. För som det står i Mathei 24 kapitel särskildt är det nu från 22 till 29 vers.

Jag säger icke att ni skall låta bli, att gå och höra en prest, om ni har lust dertill, ehuru väl jag, som Jesus säger, åt er, att ni ransakar skriften; och gör ni detta, och sedan ser öfver det så kallande religiösa fältet, då skall ni finna, om det icke öfverensstämmer med det ni har läst i bibeln.

Jesus säger i Mathei 23 kapitel 3 vers: allt hvad de säga eder, det hållen och gören, men efter deras gärningar gören icke, ty

de säga, men göra icke; detta sade Jesus på den tiden, emedan folket då icke hade bibeln, utan endast presterna. Men nu kan den köpas af hvarje individ och i den kan den med det minsta förstånd se att den som nu predikar religionen alls icke går i Kristi fotspår.

Barmhjärtigheten, berömmar sig mot domen, står det visserligen; men må denna barmhertighet, icke vara för sken och slem vinnings skull, som en del så kallande kristna gör, när de har bedragit och tigt ihop 10 gånger så mycket, men måste gifva något åt fattiga, för deras tiggeriaffär skall få existera. Och dessa äro också högförnäma af sig, så de till och med märker sig på sina kläder, att de äro gudar, till det yttre, fast Kristus säger ve åt detta, i Mathei 23 kapitel 5 vers, läs vidare till 16 vers, var du kan få fatt i dessa som existerar i våra dagar.

Nu vill jag sluta detta om landtbefolkningen, både i landsortsstäder och på tjocka landet, och ber er beakta, och beder eder att icke skänka bort något åt edra medmänniskor, för att bli utskrikna för präktiga människor, för gör ni detta, då är ni lik dessa falska profeter, som vill lysa till folkets undergång.

Och nu till sist, ber jag eder, till denna högtid, väg icke för mycket, innan ni kan gifva den fattige sina allmosor, och tro att ni ger för mycket. För erinra, att den som kan ge växt, och taga växten på marken kan gifva er så mycket igen, och göret med, om ni icke äro smulgråtare. Och detta ber jag er göra året rundt, för ett år säkert, att ni icke kan vara utan mat, på året de andra dagarne undantagandes ju'en, så kan ingen fattig det håller, detta behöfver väl icke sägas förresten.

Nu till sist, till eder rike ber jag, att ni följer Zackeus fotspår, hvilket jag för tredje gången uppmanar i denna bok; som kan läsas i Lukas 19 kapitlet till 11 vers, ni behöfver sannerligen icke stiga upp i träd, som Zackeus, för att se fattigdom. För blickar ni på våra gator, skall ni finna många tärda af lidanden och försakelser både män, kvinnor och barn, så ni behöfver icke gå så långt, för att uppsöka lidandets barn. Men äro ni tänkande af barmhertighet, att få utföra detta verk? så gif er då af åt malmarna, och uppsök dessa lidandets barn sjelfva och gif dem hvad de behöfver sjelf.

Att ni är säkra på, att de får det, och icke genom mellan-händer som kallas kristna, som helt enkelt gifver den som gnäller bäst, och kan buga bra, för dessa ljusens änglar, och göra dem till en sorts Gudar. På detta vis, blir alltså

de rättsinnige, som är rak på sak utan, och skymtaren får det som skulle falla de rättsinnige till del.

Jag behöfver ju icke förorda detta mera; men när du delar ut dina allmosor, hör efter, om man eller hustru är drinkare. Gif dem då icke för mycket pengar, utan gif dem in natura, hvad som behöfs, och får du säkert reda på att de äro drinkare, och har barn, gå då till husvärden och betala deras hyra, så de arma små slipper ligga i vedbodas och källare, och andra uthus, För icke kan barnen rå för, att föräldrarna äro drinkare, och ej heller kan barnen vara sina föräldrars förmyndare, som små barn.

Men du kan vara både barnens, och deras föräldrars målsman, om du betalar deras hyra. Ge dem litet kläder att skylla sig med, och gif dem litet mat, så de icke långsamt svältes ihjel. Nu till sist, vill jag säga dig; har du några aflagda kläder, så sälj icke dem för en spottstyfver, utan gif dem åt den nakna, och har du mat i öfverflöd, så kasta icke detta i svinmaten, utan gif den fattiga detta, likaså med ved och hyresbelopp. Var du säker på du skall icke förlora, utan du skall få frid och hälsa, hvilket för dig, hvad jag tror, hälsan är den bästa, du har allt af det jordiska. och mister du hälsan, tror jag med säkerhet att du känner dig ganska fattig.

Så fort till verket, du förmögna, och stilla nöden, och gör som Zackeus, så tror jag äfven du skall vara en Abrahams son du så väl som Zackeus, utan att klifva upp i mullbärsträdet. Men du måste klifva ner från dina höga hästar, och förnedra dig, att göra en personlig rond ibland de fattiga, och se efter att det icke står så väl till, som en del lögnareandar vitsordar om. Nu vill jag sluta, och tror det kan vara nog för denna gång, och vill till sist skrifva af några verser här på årets tolf månar, som jag författat på 20 minuter, i den lefvande grafven, Lunds asyl.

Men äran får ni gifva Gud, som gifvit mig författningsgåfva och skaldegåfva. För all ära, betackar jag mig, för jag gör endast min pligt som sann menniska. Gack du och gör sammaledes skall andarnas konung vålsigna dig säger författaren och martyren J. R. Almgren. Mathei 5 kapitet till 25 vers, Mathei 10 kapitlet 16 till 29 vers, lefve sanningne framåt. Lefve julbrasan och mat och kläder som nu den fattige skall ha.

Hurra!

Werser öfver årets 12 månader, författade af undertecknad,
på 20 minuter, i den lefvande grafven, Lunds asyl.

Jannuari, kall och bister,
året börjar då bli kallt;
detta går du icke miste,
snö och is det fins minsan.

Februari, är ju lika,
kanske mycket värre då,
detta kan du på här lita,
och det vet du nog utaf.

Mars, är äfver också bister,
kråkan kraxar då minsan;
detta har mig sagt magistern,
denna lärda snälla man.

Men April, då börjar våren
med sin sol och dito slask,
folket jublar då för våren,
vintern tagit då godnatt,

Maj med regn och gröner gröda,
kommer som en välkomstgäst;
korna hafver ingen föda,
icke håller någon häst.

Juni, börjar då att komma,
blommor, gräs, det då ju fins,
mången klär sig då i blomma,
de är då så glad till sins.

Juli kommer med sin gröda,
bonden är så glad i håg,
han får då som först sin föda,
detta kan du lita på.

Månsken blir uti Augusti,
mången njuter utaf det,
då de följer med sin sköna,
arm i arm, nu vet du det.

Sen September, med sin slaska
kommer, våt och sur, minsan,

det då bara jemt då blaskar
 uppå hvarje stackars man.

Sen Oktober börjar storma
 med sitt tjut, i hvarje vrå;
 käringar äfven börjar gorma,
 tar sig då en kaffetår.

Sen November med sin kyla,
 kommer då burdus minsan;
 kanske någon gång det yrar,
 här på kvinna äfven man.

Sen December, sist på året,
 kommer med en treflig jul.
 Rättså kommer nya året,
 bara det har varit jul.

Nu jag slutar att författa,
 dessa enkla verser här,
 vill du mig för detta straffa,
 passa på med jag fins här.

säger J. R. Almgren obotlig.

Sångmelodi: Kaffetåren den bästa är af alla jordiska drycker.

Jag är en man här som mycket har
 fast andra nu här det brukat
 jag hafver hustru och tvenne barn
 som utaf staten var slukad
 och äfven jag har ju och vart dräpen
 jag arma stackare var på kneken
 Hå hå! Ja ja!

Ett slott, jag haft till att bo uti,
 som hant ju till där åt många,
 och sjelfver bodde jag ock däri,
 men der var dagarna långa;
 jag inlåst var ju der hela dagen,
 för jag ej skulle ta på paraden;
 Jag var ej sjelf.

Men maten, fick jag ju äta fritt,
 den var ju tvingad uppå mig

di hade gort det som ej har vett
 Jäg tror du kanske förstår mig,
 de är ju här, nu så liberala,
 när de vill ha någon uti snara;
 förstår du mej?

Inför ett stängsel, jag ju fick gå
 och stjäla, bort hela dagen;
 jag var ju tvingad, att fåfång gå.
 jag var ej dömd utaf lagen,
 Jag endast dömd var att ej arbeta,
 jag endast fick där ju gå och äta,
 och sofva där.

Jag var bevakad här, lik en tjuf,
 fast jag i botten var ärlig
 jag stridit hafver mot hvarje tjuf
 därför var jag besvärlig;
 och därför hade jag fått en snara,
 som red mig alltid där, som en mara
 hvarenda dag.

Men tänka kunde ej stängas mig,
 ehuru väl de det önska,
 det var ju alltid mitt tidsfördrif,
 jag bad ju alltid och önska,
 att verlden inte, ej galen vara,
 då kommer alla uppå det klara,
 då blir det bra.

Verseer.

Till dig här rike, som ger mäst,
 och pengar har i pungen,
 kläm icke pungen här som värst,
 när du ser tiggaringen.
 Jag menar tumma ej på slanten,
 när du här ger nu denna slanten åt fattig träl,

Om du som mycket pengar har,
 ej vet hvad du skall göra,

med dina shaber som du har,
 så lyssna nu på öra;
 Och hör nu genast hvad jag säger,
 gif fattig nu hvad du där äger
 till öfverlops.

I kanten här af Stockholm stad,
 som kallas för Sibirien,
 där bor ju mången fattiglapp,
 som många barn der eger;
 gör trippen dit, som sammariten,
 men ej som presten och leviten.
 Nej handla du.

På venstra sidan här i staden,
 som Kungsholmen ju kallas här,
 där har du långa långa raden,
 på Flemminggatan just det är,
 det liknar ju där, blott palatser,
 men likväl bor der fattigklasser
 som lider nød, gif dem du bröd.

På motsatt sida äfven finnes,
 vid Målarstrandens ena kant,
 der finnes äfven hvad jag minnes.
 mång fattig, och som med är pank:
 Handtverkargatan' och dess gränder,
 och folk deruppe ibland bärgen
 hjälp äfven dem, min kära vän.

Nu tar jag här, om fågelvägen
 och flyger till Maria tvärt,
 blif icke därför nu förlägen,
 så tvärt, så tvärt.
 Jag vill att du, som i Maria
 skall hjälpa alla, äfven dina,
 och ge dem bröd, som lider nød.

Nu till den fattigaste trakten,
 står jag nu här,
 Kathrina heter denna trakten,
 mång nød det är.

Jag kan det knappt nu här utmåla,
jag kanske börjar på att vråla,
om mycken hjälp.

En brasa skön, i kaklung brinner,
hos riker man, som pengar har,
hos fattig kanske ved ej finnes,
han inga pengar alls ju har,
men skaffa ved, nu till en brasa.
åt fattig man så han får brasa här året om.

Mat åt fattig, ved i spiseln,
äfven och en bit af grisen;
bröd och kläder äfven gif,
åt en fattig individ.

Nu slutar jag min julbrasa, och om den skulle värma för
mycket, och ta något anstöt, hvilken den troligen icke gör, åt de
som har förståndets rätta bruk.

Men ett ber jag; må dessa ord icke ha spillts för roskull,
utan det kan öfvergå till handling, är min bön.

Tecknar författaren.

J. R. ALMGREN,

Martyr för sanningen.

God Jul.

Att ni nu bör här observera
Att ingen galenskap här fins
Hos mig som varit aresterad
I åren långa fem ni mins
Den galenskapen fins här kvar
Att höja sannings fanan klar.

Den kan ej af dig här utrotas
Med varken bål hvad helst tortyr
De, endast bara här ju rotas
På tåckna usla äfventyr
Hvem som förlorar det är du
Så fostras ädla kämpar nu.

Segerskalden och Martyren J. R. Almgren
som bor 22 öfre Badstugatan Söder.

